

Oponentský posudek bakalářské práce

Název práce: Svěření dětí do péče homosexuálního páru (právní a etické aspekty)

Autor práce: Denisa Vlášková

Obor studia: Sociální a charitativní práce

Posudek vypracoval: Mgr. et Mgr. Alena Pikhartová, Ph.D.

Datum: 25.4.2018

Předkládaná bakalářská práce s názvem *Svěření dětí do péče homosexuálního páru (právní a etické aspekty)* je prací teoretickou, o rozsahu 37 stran (úvod až závěr). V úvodu práce jsme seznámeni s homosexualitou a jejím měnícím se pojetím v průběhu vývoje společnosti. Dále jsou podrobně charakterizovány typy/druhy náhradní rodinné péče. Třetí kapitola se věnuje rodičovství homosexuálních párů. Tuto kapitolu bych navrhovala rozdělit na dvě, protože samotnému rodičovství se věnuje až druhá část kapitoly (3.4 *Rodičovství homosexuálního páru*). První část kapitoly se zabývá rozdíly mezi manželstvím a registrovaným partnerstvím (právní ukotvení obou typů partnerského svazku, v současné společnosti pozorovatelné změny v chápání rodiny a boje homosexuálních párů za právo mít děti). Poslední (čtvrtá) kapitola nese název *Etický pohled na homosexualitu a adopci dětí*, ale zasloužila by si dle mého názoru spíše název „Pohled křesťanské etiky na homosexualitu a adopci dětí“ nebo „Homosexualita a adopce dětí z pohledu křesťanské etiky v pojetí římskokatolické církve“. Ačkoliv autorka v úvodu této kapitoly upřesňuje, že půjde o pohled *katolické církve*, protože ta má *jasné postoje k otázkám homosexuality*, nejsem si zcela jistá tím, že zvažila i pohled ostatních církví. Minimálně by bylo vhodné, kdyby představila ony „nejasné postoje“ ostatních církví, když už *se pokouší na téma podívat z pozice křesťanské etiky*. Mezi křesťanstvím a římskokatolickou církví není rovnítko, stejně jako není mezi křesťanstvím a etikou. Text by měl být v tomto směru vystaven tak, aby ve výše uvedeném smyslu nebyl zavádějící. Zdroje, z nichž autorka čerpala, jsou často on-line dostupné rozhovory s českými odborníky z praxe. V některých případech jsou to rozhovory, které do svého „článku“ (možná spíše „příspěvku“) použili jiní (např. Lábusová, Klimeš na str. 25-27). Domnívám se, že argumentaci pro a proti adopci homosexuálních párů nelze vystavět pouze na rozhovorech s českými odborníky (např. zmíněný Klimeš, str.25-27; Machala, str. 25). V textu proto postrádám práci s výsledky výzkumů, z nichž by plynulo nějaké zobecnitelnější poučení. Pokud takové výzkumy nemáme v českém prostředí, musíme se poohlídnout do zahraničí. Jak koneckonců autorka sama říká na str. 30, když letmo zmíní, že *osvojení dítěte do registrovaného partnerství je v pokrokovém západě naprosto běžnou skutečností*. Co nám tedy říkají zahraniční studie o výchově dětí v homosexuálních rodinách? Jak tyto „děti“, dnes již dospělí jedinci, tuto výchovu zpětně vnímají? Jaký na nich zanechala dopad? Najdeme zde nějaký argument proč ano a proč ne adopci?

Obsah jednotlivých kapitol je obvykle vystavěn jako vedle sebe stojící útržkovité informace o problému. V práci opakovaně postrádám závěrečné shrnutí kapitoly, posunutí našeho poznání a porozumění tématu kupředu (např. na str. 30-31 užívá autorka citace respondentů, přičemž nám nenabízí závěr či výstup z těchto konkrétních ukázek, nebo alespoň konkrétní formulaci dilematu). Tuto myšlenkovou práci jakoby měl provést čtenář sám, avšak jako podklad mu neslouží výsledky validních výzkumů, nýbrž prohlášení českých „odborníků“ (např. str. 24-25, jak už jsem ostatně zmiňovala výše).

Z formálního hlediska bych si dovolila autorce vytknout formátování textu. Některé pasáže jsou zarovnané vpravo, jiné do bloku (např. na straně 23 najdeme oba druhy formátování současně). Jiné části práce by si zasloužily přehlednější členění (např. na str. 33-34 při vyjmenovávání jednotlivých způsobů asistované reprodukce). Použitý způsob odkazování na zdroje v textu není sice doporučen Metodickou příručkou pro zpracování závěrečných prací, což by nevadilo, kdyby byl použit správně a v celé práci jednotně. Někde jsou jména autorů psána velkými, jinde malými písmeny (např. na str.28 najdeme oba případy). Někde zase jména autorů a rok vydání publikace odděluje čárkou, jinde ne (příklad opět na str.28 ale i jinde v práci). Zatím jsem se nesetkala s tím, že by bylo používáno slůvko „tamtéž“ v tomto stylu odkazování na literaturu v textu. Autor odborného textu, kterým bakalářská práce nepochybně je, by měl používat především primární literární zdroje. Sekundární zdroje by měly být používány jen výjimečně a to v případě, že dílo není snad dostupné. Autorka práce však často používá české autory ze sekundárního zdroje (např. Šturma z webu Lábusové, str. 25; zákon č115/2006 Sb. z knihy Janošové, str.28-29).

Jazyková stránka práce je dle mého názoru velmi slabá. Práce obsahuje značné množství překlepů (průměrně jeden na stránku). Domnívám se, že autorka svůj text nepodrobila závěrečné nutné kontrole a to ani alespoň pomocí funkcí MS Word. Jako příklad tohoto druhu nedostatků dobře poslouží abstrakt (přičemž zde z nějakého mě nejasného důvodu chybí podtitul práce).

Práci je možné obhájit a navrhuji ji klasifikovat jako „dobrou“.

Mgr. et Mgr. Alena Pikhartová, Ph. D.